

РЕШЕНИЕ

№ 15197

гр. София, 05.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав, в
публично заседание на 02.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Слава Гьошева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **1102** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба, подадена от Д. Д. Г. с постоянен адрес в [населено място], [улица], срещу Заповед № 403/10.01.2025 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движението по пътищата, издадена от Д. Й. - ПИ в група ООР, Сектор „ОП“ при 02 РУ при СДВР.

В жалбата се оспорва нарушението, във връзка с което е наложена ПАМ. Претендира се отмяната й.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Х., който поддържа жалбата и моли за уважаването й.

Ответникът – Д. Й. И. – полицейски инспектор във 02 РУ при СДВР, чрез упълномощен представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира разноски. Депозирани са писмени бележки.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 71 -ви състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С процесната Заповед на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП. Като фактическо основание за издаване на

заповедта е посочено обстоятелството, че е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) сер. ГА № 1279959 от 10.01.2025 г. /л. 7 от И. С. И. – командир отделение при СДВР РУ 02 – СДВР/. В АУАН е посочено, че на 10.01.2025 г. около 04.00 часа в [населено място], [улица] посока на движение от [улица] към [улица] Д. Д. Г. управлява МПС – лек автомобил С. МЦ - 01 с рег. [рег.номер на МПС] /лична собственост/. В хода на проверката жалбоподателят е бил тестван за употреба на алкохол с техническо средство "Дрегер 7510" с фабричен номер А.-0144, проба номер 03459. Уредът отчел концентрация на алкохол от 0,81 % в издишания въздух. На водача е бил издаден талон за медицинско изследване № 288045 за УМБАЛ "Света А.". /л.11/. Иззети са СУМПС №286401151, СРМПС и два броя регистрационни табели. АУАН е връчен на нарушителя на 10.01.2025 г. В изпълнение на предписанието, жалбоподателят се е явил в УМБАЛ "Света А.", взета е проба, съставен е протокол за медицинско изследване /л. 12/ и изготвен протокол за химическо изследване /л. 13/. Резултатите от пробата са надлежно оформени и протоколирани, като видно от същите се доказва етилов алкохол в количество 1, 85 промила.

Въз основа на горепосочения АУАН е издадена и процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца" /л. 9/.

По делото е приета без оспорване административната преписка по издаване на ЗППАМ.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

С оглед приетите по делото заповед № 81213-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи /л. 26-27/, заповед № 5133-6400 от 07.07.2023 г. /л. 25/ и заповед № 5133-3850/09.04.2024 г. на директора на СДВР /л. 23-24/, съдът приема, че обжалваният административен акт е издаден от валидно оправомощен материално и териториално компетентен орган, а именно Д. Й. И. – ПИ при 02 РУ - СДВР.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си, като съдържа и изискуемите по чл. 59, ал. 2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. При постановяване на заповедта не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, още по-малко такива с характер на съществени, годни да доведат до отмяна на обжалвания акт. ЗППАМ е издадена въз основа на АУАН, съставен от компетентен орган, при спазване на задължителните реквизити по съдържанието му и процедурата за съставянето и връчването му. Същият е официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, който се ползва с презумптивна доказателствена сила за това обстоятелство съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Към

административната преписка са приложени писмени доказателства, удостоверяващи наличието на фактическите основания, мотивирали органа да издаде заповедта.

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването ѝ – чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП. Същата съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата.

Според тази разпоредба, в приложимата ѝ редакция, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

По силата на чл. 174, ал. 4 ЗДвП, редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на моторни превозни средства, трамваи или самоходни машини и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, се определя с наредба на министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието.

Съгласно чл. 3а, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, издадена от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието/Наредбата/, установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста; 3. физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 172, т. 1, б. "б" от ЗДвП хипотези, а именно – водачът е изпробван за наличие на алкохол в издишания въздух с техническо средство "Дрегер 7510" с фабр. номер А.-0144 (преминало успешно проверка-така протокол на л.15) и отчело концентрация на алкохол над 0, 5 на хиляда, а именно 0,81 промила, като в тази връзка неоснователни са доводите в жалбата свързани с установяване на употреба на алкохол. Административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза, като е посочил в заповедта, че със съставения АУАН е установено, че на посочените дата и място жалбоподателят управлява лек автомобил С. МЦ - 01 с рег. [рег.номер на МПС] /лична собственост/ и при изпробване с предоставеното техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с № А. 0144 за

установяване употребата на алкохол е установено концентрация на алкохол 0,81 промила. Връчен е талон за медицинско изследване с № 288045 за МБАЛ "СВ. А. " /л.11/. Това описание от фактическа страна е достатъчно да обоснове налагането на водача на управлявания лек автомобил ПАМ по смисъла на приложената правна норма и изцяло кореспондира с посоченото правно основание в заповедта.

В настоящия казус е налице и установена концентрация на алкохол и чрез медицинско изследване на кръвна проба, като е установено количество етилов алкохол в размер 1, 85 промила.

В този смисъл установените с медицинското изследване стойности от 1, 85 промила съдът приема за несъмнени, същите надхвърлят нормативният стандарт от 0, 5 промила и обуславят приложението на процесната мярка, респ. заповедта е постановена в съответствие с материалния закон.

Относно срока на мярката, следва да се отбележи, че разпоредбата не предвижда определяне на различен срок от административния орган в определени граници. Следователно при посочването на срока, за който е приложена принудителната административна мярка, административният орган не действа при условията на оперативна самостоятелност, тъй като срокът е определен в закона и в заповедта само се възпроизвежда предвидения в закона срок, а не се определя такъв от органа. В този смисъл Решение № 4314 от 22.03.2019 г. на ВАС по адм. д. № 523/2018 г., VII отделение.

Като израз на административна принуда, ПАМ трябва да бъде определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Налагането на принудителната административна мярка има за цел да се преустанови едно противоправно поведение. В случая оспорената заповед е издадена и в съответствие с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се попречи на извършването от водача на други нарушения на ЗДвП. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратителното условие "до решаване на въпроса за отговорността" на водача МПС, но за не повече от 18 месеца, в случай, че произнасянето във връзка с отговорността по същество продължи повече от 18 месеца. Ако НП бъде отменено с влязло в сила съдебно решение преди изтичането на 18 месеца, то и ПАМ ще отпадне автоматично, поради настъпване на прекратителното условие, свързано с действието ѝ.

Именно посоченото обстоятелство свидетелства за съответствие на мярката и с правото на ЕС, в частност - указанията на СЕС дадени в решение от 4 май 2023 година по дело C-97/21, MV – 98, ECLI: EU: C: 2023: 371, по силата на което кумулация на санкции /както каквато може да се възприема и ПАМ като процесната/ са допустими само ако са оправдани с оглед тежестта на нарушението и преследваната цел и при липса на друг, по-подходящ и щадящ механизъм. В настоящият казус и именно поради особеността на действие на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП се налага извода, че кумулация на санкции не се постига, тъй като при решаване на въпроса за отговорността на лицето, мярката преустановява действието си.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за неоснователна, а оспореният административен акт за законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

На основание чл. 143, ал. 3 от АПК жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определено съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 24, изр. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 71 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Д. Г. с постоянен адрес в [населено място], [улица], срещу Заповед № 403/10.01.2025 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движението по пътищата, издадена от Д. Й. - ПИ в група ООР, Сектор „ОП“ при 02 РУ при СДВР.

ОСЪЖДА Д. Д. Г. с постоянен адрес в [населено място], [улица] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДВП.

Съдия: